

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBUSKIEGO

Gorzów Wielkopolski, dnia 15 stycznia 2015 r.

Poz. 108

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE WOJEWODY LUBUSKIEGO Nr NK-I.4131.9.2015.MDud

z dnia 14 stycznia 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 ze zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr III.15.2014 Rady Gminy w Otyniu z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego oraz umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami w części:

- § 3 ust. 2 i 3,
- § 5,
- § 6.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 19 grudnia 2014 r. Rada Gminy w Otyniu podjęła uchwałę w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego oraz umieszczania w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami.

Uchwała doręczona została organowi nadzoru w dniu 31 grudnia 2014 r.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że uchwała w kwestionowanej części istotnie narusza prawo, tj. art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260 ze zm.) oraz §115 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908).

Stosownie do art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł.

Mocą § 3 ust. 2 i 3 oraz w § 5 uchwały rada ustaliła sposób obliczania opłaty za zajęcie pasa drogowego. Rada gminy stanowiąc o powyższym przekroczyła swoje ustawowe kompetencje, ponieważ wyżej powołany art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych upoważnia organ stanowiący gminy wyłącznie do ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Nie upoważnił jej natomiast do ustalenia sposobu obliczania tej opłaty, został on bowiem wyczerpująco uregulowany w art. 40 ust. 4, 5 i 6 wskazanej ustawy. Ponadto zdaniem organu nadzoru posłużenie się przez radę pojęciem „roku kalendarzowego” jest błędne. Rok kalendarzowy to okres od 1 stycznia do 31 grudnia danego roku. Natomiast przepis art. 40 ust. 5 ww. ustawy odnosi się do sposobu obliczania opłat za zajmowanie pasa drogowego za każdy rok zajęcia pasa, który nie musi być tożsamy z rokiem kalendarzowym. Rada gminy zmieniła zatem treść ustawowego uregulowania co do rozumienia terminu: „rok” i „rok kalendarzowy”. Stanowisko przyjęte przez organ nadzoru w niniejszym rozstrzygnięciu potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych, a zawarte między innymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia

12 stycznia 2011 r., sygn. akt II SA/Go 793/10. Kwestionowane zapisy uchwały naruszają również zasady techniki prawodawczej określone w § 143 w związku z § 115 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908), zgodnie z którymi w uchwale zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym – upoważnieniu ustawowym.

Ponadto podkreślić należy, że w art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych ustawodawca wyraźnie określił, że stawki opłat dotyczące prowadzenia robót w pasie drogowym, umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3 nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego. Tymczasem w § 6 uchwały Rada Gminy postanowiła, że do wybudowanych, przebudowanych i wyremontowanych elementów pasa drogowego, będących w okresie gwarancji, wymienionych w § 1 ust. 1, 3, 4 uchwały ustala się stawkę opłaty w wysokości o 10,00 złotych wyższą za 1 dzień zajęcia elementu drogi. Po dodaniu 10 złotych stawki opłat określone w § 1 ust. 1, 3 i 4 przekroczą 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, co jest oczywiście sprzeczne z prawem. Jak już wcześniej wskazano wysokość opłaty za zajęcie pasa drogowego nie może być dowolna, lecz uwzględniać musi normę płynącą z art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych, a zatem nie może być wyższa niż 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego. W rezultacie Rada Gminy w Otyniu ustalając opłatę wyższą niż 10 zł, istotnie naruszyła art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych.

Wobec powyższego należało orzec jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały rady gminy wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

z up. Wojewody Lubuskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli

Teresa Kaczmarek